teţi scutiţi de pedeapsă, de care toţi au parte, însemnează că sîn-
9 teţi nişte feciori din curvie, iar nu fii adevăraţi. Şi apoi, dacă pă-
rinţii noştri trupeşti ne-au pedepsit, şi tot le-am dat cinstea cu-
venită, nu trebuie oare cu atît mai mult să ne supunem Tatălui
10 duhurilor, ca să avem viaţa? Părinţii noştri în adevăr ne pedep-
seau pentru puţine zile, cum credeau ei că e mai bine; dar Dum-
nezeu ne pedepseşte pentru binele nostru, ca să ne facă părtaşi
11 sfinţeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, la început, pare o
pricină de întristare, şi nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor
ce au trecut prin şcoala ei, roada dătătoare de pace a unei vieţi
sfinte.

Pilda lui Esau. (§ 2. 1 Pt. 3. 11, 12; 1. 13-17. Ap. 21. 27. Ge. 25. 29-34; 27. 30-38.)

12 Întăriţi-vă dar mîinile obosite şi genunchii slăbănogiţi; croiţi
13 cărări drepte cu picioarele voastre, pentruca cel ce şchiopătează
să nu se abată dela cărarea cea dreaptă, ci mai de grabă să fie
vindecat.
14 Urmăriţi întotdeauna pacea cu toţi şi sfinţirea, fără care nimeni
15 nu va vedea pe Domnul. Luaţi seama ca nimeni să nu rămînă lipsit
de harul lui Dumnezeu, pentruca nu cumva să dea lăstari vreo ră-
dăcină otrăvitoare, să vă aducă turburare, şi mulţi să fie atinşi
16 de ea. Vegheaţi să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca
Esau, care pentru o mîncare şi-a vîndut dreptul de întîi născut.
17 Ştiţi că mai pe urmă, cînd a vrut să capete binecuvîntarea dela
tatăl său, n'a fost primit; pentrucă măcar că o cerea cu lacrămi, n'a
putut face ca tatăl său să-şi schimbe hotărîrea.

Indemn la sfinţire. (§ 3. Exod 19. 10-15; 20. 1-19. Galateni 4. 26. Apocalipsa 3. 12; 21, 2, 3, 5. 11, 12. Efeseni 1. 10. Evrei 2. 1-3; 10. 26-35.)

18 Voi nu v'aţi apropiat de un munte care se putea atinge şi care
19 era cuprins de foc, nici de nor, nici de întunerec, nici de furtună,
nici de sunete de trîmbiţă, nici de glasul, care vorbea în aşa fel că
20 ceice l-au auzit, au cerut să nu li se mai vorbească, pentrucă nu
puteau suferi porunca aceasta: „Chiar un dobitoc dacă se va atinge
21 de munte, să fie ucis cu pietre, sau străpuns cu săgeata". Şi privi-
leştea aceea era aşa de înfricoşătoare încît chiar Moise a zis: „Sînt
22 îngrozit şi tremur"! Ci v'aţi apropiat de muntele Sionului, de
cetatea Dumnezeului celui viu, care este Ierusalimul ceresc, de
23 zecile de mii, cari alcătuiesc adunarea în sărbătoare a îngerilor, de
Biserica celor întîi născuţi, cari sînt scrişi în ceruri, de Dumnezeu,
care este Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniţi, ajunşi
24 la desăvîrşire, de Iisus, care este Mijlocitorul legămîntului celui
nou, şi de sîngele stropirii, care vorbeşte mai bine decît sîngele
lui Abel.
25 Luaţi seama ca nu cumva să nu voiţi să ascultaţi pe Cel ce vă
vorbeşte! Căci dacă n'au scăpat ceice n'au vrut să asculte pe Cel
ce vorbea pe pămînt, cu atît mai puţin vom scăpa noi, dacă în-
26 toarcem spatele Celui ce vorbeşte din înălţimea cerurilor, al căruĭ
glas a clătinat atunci pămîntul, şi care acum a făcut făgăduinţa
aceasta: „Voi mai clătina încăodată nu numai pămîntul, ci şi cerul."
27 Cuvintele acestea „încă odată" arată că schimbarea lucrurilor clă-
tinate, adică a lucrurilor făcute pentru o vreme, este făcută tocma
28 ca să rămînă în picioare lucrurile cari nu se pot clătina. Fiindcă am
primit dar o împărăţie, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulţă-
mitori, şi să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu
29 evlavie şi cu frică de El; căci Dumnezeul nostru este şi „un foc
mistuitor".

Felurite îndemnuri creştineşti. (§ 1. 1 Petru 1. 22. Romani 12. 10, 13, 15. Matei 19. 4-8. 1 Tesaloniceni 4. 3-7. 2 Timotei 6. 6-10.)

13 2 Stăruiţi şi mai departe în dragostea frăţească. Să nu daţi uitării

1. Sau: mai puternic.

primirea de oaspeţi, căci unii, fiindcă au fost primitori de oaspeţi,
au găzduit, fără să ştie, pe îngeri.
3 Aduceţi-vă aminte de cei aruncaţi în temniţă, ca şi cum aţi fi şi
voi în temniţă; de cei chinuiţi, ca unii cari şi voi sînteţi totdeauna
în trup.
4 Căsătoria să fie ţinută în toată cinstea, şi patul de cununie să
fie ţinut nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari şi pe prea-
curvari.
5 Să nu fiţi iubitori de bani. Mulţămiţi-vă cu ce aveţi, căci însuş
6 Dumnezeu a zis: „Nicidecum n'am să te las, cu nici un chip nu te
voi părăsi". Aşa că putem zice plini de încredere: „Domnul este
ajutorul meu, nu mă voi teme de nimic; ce mi-ar putea face omul?"

Indemn la urmarea lui Hristos (§ 2. Fil. 3. 17. Ps. 37. 37. Ef. 4. 14. Gal. 6. 1-5. 1 Pet. 4. 12-16. Ps. 50. 14, 23. Fil. 4. 18. 1 Tes. 5. 12, 13.)

7 Aduceţi-vă aminte de mai marii voştri, cari v'au vestit Cuvîntul
lui Dumnezeu; uitaţi-vă cu băgare de seamă la felul cum şi-au sfîrşit
viaţa, şi urmaţi-le credinţa!
8 Iisus Hristos este acelaş ieri, şi azi şi în veci! Să nu vă lăsaţi
9 amăgiţi de orice fel de învăţături străine; căci este bine ca inima
să-şi scoată tăria din har, nu din rînduieli privitoare la mîncări, cari
10 n'au slujit la nimic celorce le-au păzit.—Noi avem un altar, din jertfa
11 căruia n'au drept să mănînce ceice fac slujbă în cort. În adevăr,
trupurile dobitoacelor, al căror sînge este adus de marele preot în
12 Locul prea sfînt, pentru ispăşirea păcatului, „sînt arse de tot afară
din tabără". De aceea şi Iisus, ca să sfinţească norodul cu însuş
13 sîngele Său, a pătimit afară, dincolo de poartă[1]. Să ieşim dar afară
14 din tabără, să mergem la El, şi să suferim ocara Lui. Căci noi
n'avem aici o cetate stătătoare, ci sîntem în căutarea celei vii-
15 toare. Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă,
16 adică, rodul buzelor cari mărturisesc Numele Lui. Şi să nu daţi uitării
binefacerea şi dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac.
17 Ascultaţi de mai marii voştri, şi fiţi-le supuşi, căci ei prive-
gheazăla mîntuirea sufletelor voastre, ca unii cari au să dea socoteală de ele. Ascultaţi de ei, pentruca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinînd, căci aşa ceva nu v'ar fi de niciun folos.

Dorinţele Apostolului. (§ 3. Rom. 15. 30-32. Col. 1. 9-11. 1 Petru 5. 10, 11.)

18 Rugaţi-vă pentru noi; căci sîntem încredinţaţi că avem un cuget
bun, ca unii cari sîntem hotărîţi să ne purtăm bine în toate lucru-
19 rile. Mai ales vă rog cu stăruinţă să faceţi lucrul acesta, ca să vă
fiu înapoiat mai curînd.
20 Dumnezeul păcii, care, prin sîngele legămîntului celui vecinic, a
21 sculat din morţi pe Domnul nostru Iisus, marele Păstor al oilor, să
vă facă destoinici pentru orice lucru bun, ca să puteţi împlini voia
Lui, şi să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Iisus Hristos. A Lui să
fie slava în veciĭ veciloр! Amin.

Urări de sănătate. (§ 4. Filipeni 4. 21-23.)

22 Vă rog, fraţilor, să primiţi bine aceste cuvinte de sfătuire ale
mele, căci v'am scris pe scurt.
23 Să ştiţi că fratelui Timotei i s'a dat drumul. Dacă vine curînd,
24 voi veni împreună cu el să vă văd.
Spuneţi sănătate tuturor mai marilor voştri şi tuturor sfinţilor.
Cei din Italia vă trimit sănătate.
25 Harul să fie cu voi cu toţi! Amin.

EPISTOLA SOBORNICEASCĂ A LUI IACOV

(Tit 3. 8)

1 Iacov, rob al lui Dumnezeu şi al Domnului Iisus Hristos, către
cele douăsprezece seminţii cari sînt împrăştiate: sănătate!

1. Adică afară din Ierusalim.

Incercările. (§ 1. Rom. 5. 3-5. Ia. 5. 7-11. Mt. 7. 7-11. Mc. 11.24 Evrei 11. 6.)

2 Fraţii mei, să priviţi ca o mare bucurie feluritele încercări prin
3 cari treceţi, ca unii cari ştiţi că încercarea credinţei voastre aduce
4 răbdare. Dar răbdarea trebuie să-şi facă în chip desăvîrşit lucrarea,
pentruca să fiţi desăvîrşiţi, întregi, şi să nu duceţi lipsă de nimic.
5 Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s'o ceară dela
Dumnezeu, care dă tuturor cu mînă largă şi fără mustrare, şi ea îi
6 va fi dată. Dar s'o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască deloc:
pentrucă cine se îndoieşte, seamănă cu valul mării, turburat şi împins
7 de vînt încoace şi încolo. Un astfel de om să nu se aştepte să
8 primească ceva dela Domnul, căci este un om nehotărît şi nesta-
tornic în tot ce face.

Bogatul şi omul de jos. (§ 2. Ier. 9. 23, 24. Ez. 7. 19. Ap. 2. 10)

9 Fratele care se află într'o stare mai de jos, să se laude cu înăl-
10 ţarea[1] lui. Bogatul, dimpotrivă, să se laude cu smerenia lui[2], căci
11 va trece ca floarea ierbii. Răsare soarele cu căldura lui arzătoare,
şi usucă iarba: floarea ei cade jos, şi frumuseţea înfăţişării ei
piere: aşa se va vesteji bogatul în căile lui.
12 Ferice de cel ce sufere cu răbdare ispita. Căci dupăce a fost
ispitit, va primi cununa vieţii, pe care a făgăduit-o Dumnezeu
celor ce-L iubesc.

Dumnezeu nu ispiteşte pe nimeni. (§ 3. Genesa 3. 6, etc.; 4.7.)

13 Nimeni, cînd este ispitit, să nu zică: „Dumnezeu mă ispiteşte".
Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, şi El însuş nu
14 ispiteşte pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, cînd este atras şi momit
15 de pofta lui însuş. Apoi pofta, cînd a zămislit, dă naştere păcatului;
şi păcatul, odată făptuit, aduce moartea.

Implinirea Cuvîntului lui Dumnezeu. (§ 4. Ioan 3. 27. 1 Petru 1. 23-25; 2. 1, 2. Matei 7. 21-27. Galateni 6. 7-10.)

16 Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta, prea iubiţii mei fraţi: orice
17 lucru bun şi orice dar desăvîrşit se pogoară de sus, dela Tatăl lu-
18 minilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare. El,
de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvîntul adevărului, ca să fim,
oarecum, cel dintâi rod al făpturilor Lui. Ştiţi bine lucrul acesta,
19 prea iubiţii mei fraţi! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet
20 la vorbă, zăbavnic la mînie; căci mînia omului nu face ce este plăcut
21 lui Dumnezeu. De acea lepădaţi orice necurăţie şi orice rămăşiţă de
răutate, şi primiţi cu blîndeţă Cuvîntul, care a fost sădit în voi, şi
care vă poate mîntui sufletele.
22 Impliniţi Cuvîntul acesta cu fapta; nu vă mărginiţi numai să-l
23 ascultaţi, înşelîndu-vă singuri cu judecăţi greşite. Căci dacă ascultă
cineva Cuvîntul, şi nu-l împlineşte cu fapta, seamănă cu un om,
24 care îşi priveşte faţa firească într'o oglindă; şi, dupăce s'a privit,
25 pleacă şi uită îndată cum era. Dar cine îşi va adînci privirile în
legea desăvîşită, care este legea slobozeniei, şi va stărui în ea nu
ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta al învăţăturilor,
26 va fi fericit în lucrarea lui. Dacă crede cineva că este religios, şi
nu-şi înfrînează limba, ci îşi înşeală inima, religiunea unui astfel
27 de om este zădarnică. Religiunea curată şi neîntinată, înaintea lui
Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani şi pe văduve
în necazurile lor, şi să ne păzim neîntinaţi de necurăţiile lumii.

Osîndirea deosebirilor după înfăţişare. (§ 1. Lev. 19. 15. Deut. 25. 13-15. Psal. 82. Fap. 10. 34, 35. Rom. 13. 8-10. Matei 5. 7, 19; 7. 1, 2, 12.)

2 Fraţii mei, voi, cari aveţi credinţă în slăvitul nostru Domn Iisus
Hristos, să nu căutaţi la faţa omului.
2 Inchipuiţi-vă, de pildă, că în adunarea voastră intră un om cu
un inel de aur în deget, şi îmbrăcat cu o haină strălucitoare, şi intră

1. Sau: Cînd este înălţat la un loc mai înalt.
2. Sau: Cînd este coborît într'un loc mai de jos.

3 şi un sărac îmbrăcat prost. Dacă vă întoarceţi privirile spre cel
ce poartă haina strălucitoare, şi-i ziceţi: „Tu şezi în locul acesta
de cinste!" şi apoi ziceţi săracului: „Tu stai acolo în picioare!
4 Sau: „Şezi jos la picioarele mele!" Nu faceţi voi oare o deosebire
5 în voi înşivă, şi nu judecaţi voi supt înrîurirea unor gînduri rele
Ascultaţi, prea iubiţii mei fraţi: oare n'a ales Dumnezeu pe cei ce
sînt săraci în ochii lumii aceştia, ca să-i facă bogaţi în credinţă
6 şi moştenitori ai Impărăţiei, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?
Şi voi să înjosiţi pe cei sărac? Oare nu bogaţii vă asupresc şi vă
7 tîrăsc înaintea judecătoriilor? Nu batjocoresc ei numele cel bun, pe
care-l purtaţi?
8 Dacă impliniţi Legea împărătească, potrivit Scripturii: „Să iubeşti
9 pe aproapele tău ca pe tine însuţi", bine faceţi. Dar dacă aveţi în
vedere faţa omului, faceţi un păcat, şi Legea vă osîndeşte ca pe
10 nişte călcători de lege. Căci, cine păzeşte toată Legea, dar păcătu-
ieşte împotriva unei singure porunci, se face vinovat ca şi cum ar
11 fi călcat toate poruncile. In adevăr, Cel ce a zis: „Să nu preacurveşti",
a zis şi: „Să nu ucizi". Acum, dacă nu preacurveşti, dar ucizi, te
faci călcător al Legii.
12 Să vorbiţi şi să lucraţi ca nişte oameni cari au să fie judecaţi
13 de o lege a slobozeniei; căci judecata este fără milă pentru cel ce
n'a avut milă; dar mila birueşte judecata.

Credinţa fără fapte. (§ 2. Gal. 5.6. Ia. 1. 22-27. Mt. 7. 21-27. Ev. 11. 17-19, 31. 1 Ioan 2. 3-6.

14 Fraţii mei, ce-i foloseşte cuiva să spună că are credinţă, dacă
n'are fapte? Poate oare credinţa aceasta să-l mîntuiască? Dacă un
15 frate sau o soră sînt goi şi lipsiţi de hrana de toate zilele, şi unul
16 dintre voi le zice: „Duceţi-vă în pace, încălziţi-vă şi săturaţi-vă!"
17 fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce ar folosi lucrul
acesta? Tot aşa este şi cu credinţa: dacă n'are fapte, este moartă.
18 Dar va zice cineva: „Tu ai credinţa, şi eu am faptele". Eu îi răspund:
„Arată-mi credinţa ta fără fapte, şi eu îţi voi arăta credinţa mea
19 din faptele mele". Tu crezi că este un singur Dumnezeu, şi bine
faci; dar şi dracii cred lucrul acesta... şi tremură!
20 Vrei dar să înţelegi, om nesocotit, că credinţa fără fapte este
21 zădarnică? Avraam, părintele nostru, n'a fost el oare pus într'o
stare după voia lui Dumnezeu prin fapte, cînd a adus pe fiul său Isaac
22 jertfă pe altar? Vezi că credinţa lucra împreună cu faptele lui, şi,
23 prin fapte, credinţa a ajuns desăvîrşită. Astfel s'a împlinit ce spune
Scriptura: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, şi credinţa aceasta i-a
fost socotită ca o stare a omului după voia lui Dumnezeu", şi
24 el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu". Vedeţi dar că omul este
pus într'o stare după voia lui Dumnezeu prin fapte, şi nu numai
25 prin credinţă. Tot aşa, curva Rahav: n'a fost pusă şi ea oare într'o
stare după voia lui Dumnezeu prin fapte, cînd a găzduit pe soli şi
26 l-a scos afară pe altă cale? După cum trupul fără suflet este mort,
tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă.

Cumpătarea în vorbire. (§ 1. Pil. lui Sol. 10. 19; 13. 3; 18. 21. Rom. 3. 13, 14. Matei 15. 18-20; 12. 33-37.)

3 Fraţii mei, să nu fie mulţi între voi cari să se apuce să înveţe
2 pe alţii, căci ştiţi că vă aşteaptă o judecată cu atît mai aspră. Toţi
păcătuim în multe feluri. Dacă nu păcătuieşte cineva în vorbire,
3 este un om desăvîrşit, şi poate să-şi ţină în frîu tot trupul. Uita-
ţi-vă la cai! Le punem frîul în gură, ca să-i facem să ne asculte, şi
4 le cîrmuim tot trupul. Uitaţi-vă chiar şi la corăbii! Cît de mari sînt
ele, şi, măcar că sînt mînate de vînturi iuţi, totuş sînt cîrmuite de
5 o cîrmă foarte mică, după gustul cîrmaciului. Tot aşa şi limba. Ce
mic mădular este ea, şi cu ce lucruri mari se poate făli! Un foc mic
6 ce pădure mare poate aprinde! Limba este şi ea un foc, este o
lume de nelegiuiri. Aşa fel este ea aşezată între mădularele noastre,

că întinează tot trupul și aprinde roata vieții[1], cînd este aprinsă de
7 focul gheenei. Toate soiurile de fiare, de păsări, de tîrîtoare, de
vieţuitoare de mare se îmblînzesc, și au fost îmblînzite de om, dar
8 limba niciun om n'o poate îmblînzi. Ea este un rău, care nu se poate
9 înfrîna, este plină de o otravă aducătoare de moarte. Cu ea binecu-
vîntăm pe Domnul, Tatăl nostru, și tot cu ea blestemăm pe oameni,
10 cari sînt făcuți după chipul lui Dumnezeu. Din aceeaș gură iese și
11 binecuvîntarea și blestemul! Nu trebuie să fie așa, frații mei! Oare
din aceeaș vînă a izvorului țîșnește și apă dulce și apă sărată?
12 Frații mei, poate oare un smochin să facă măsline, sau o viță să
facă smochine? Tot așa, nici apa sărată nu poate să dea apă dulce.

Înțelepciunea care vine de sus. (§ 2. Ef. 4. 1-3. 1 Cor. 8. 3. 1 Pt. 3. 4, 8-12. Ro. 141-9.)

13 Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, printr'o
purtare bună, faptele, făcute cu acea blîndețe, care este însușirea
14 înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un
duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevă-
15 rului. Nu aceasta este înțelepciunea care vine de sus. Aceasta este
înțelepciunea pămîntească, supusă îndemnurilor firii pămîntești, drăcească.
16 Căci acolo unde este această pizmă și acest duh de ceartă,
17 este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de
sus, este, întîi de toate, curată, apoi iubitoare de pace, cumpătată,
18 îngăduitoare, plină de îndurare și de roduri bune, nu cu două fețe, ne-
fățarnică. Și pacea, pentru cei ce urmăresc pacea, este sămînța care
dă ca rod o viață sfîntă.

Lupta împotriva poftelor. (§ 1. Iacov 3. 14-16. Psal. 66. 18. 1 Tim. 2. 8. 1 Ioan 2. 15-17. 1 Petru 5. 5-9. Luca 18. 13, 14. Levitic 19. 16)

4 De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din pof-
2 tele voastre, cari se luptă necurmat în mădularele voastre? Voi pof-
tiți, și nu căpătați; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să cîștigați ce voiți;
3 vă certați și vă luptați, și nu căpătați, pentrucă nu cereți. Sau cereți
și nu căpătați, pentrucă cereți rău, cu gînd să vă faceți poftele
voastre.
4 Suflete prea curvare ce sînteți! Nu știți că prietenia cu lumea în-
semnează vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten
5 cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu. Credeți că degeaba vor-
bește Scriptura? Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în
6 noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine. Dar în schimb, ne dă un har și
mai mare. De aceea zice Scriptura: „Domnul stă împotriva celor
7 mîndri, dar dă har celor smeriți". Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Im-
8 potriviți-vă diavolului, și el va fugi dela voi. Apropiați-vă de Dum-
nezeu, și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mîinile, păcătoșilor;
9 curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită! Simțiți-vă ticălosia;
tînguiți-vă și plîngeți! Rîsul vostru să se prefacă în tînguire, și bu-
10 curia voastră în întristare! Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va
înălța.
11 Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților! Cine vorbește de rău
pe un frate, sau judecă pe un frate, vorbește de rău Legea sau ju-
decă Legea. Și dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci te
12 faci judecător al ei. Unul singur este făcătorul și judecătorul Legii:
Acela care are putere să mîntuiască și să piardă. Dar tu cine ești
de judeci pe aproapele?
13 Ascultați, acum, voi cari ziceți: „Astăzi sau mîne ne vom duce în
14 cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie, și vom
cîștiga"! și nu știți ce va aduce ziua de mîne! Căci ce este viața
voastră? Nu sînteți decît un abur, care se arată puțintel, și apoi
15 se risipește.—Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți: „Dacă va vrea
16 Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru". Pe cînd acum
vă făliți cu lăudăroșiile voastre! Orice laudă de felul acesta este

1. *Sau mersul vieții.* Greceste: *roata nașterii.*

17 rea. Deci, cine știe să facă ce este bine și nu face, săvîrșește un
păcat!

Către bogații cei răi. (§ 1. Iov. 20.5, etc. Amos 6.1-8; 5.11, 12. Mal. 3. 5; 4. 1)

5 Ascultați acum voi, bogaților! Plîngeți și tînguiți-vă din pricina
2 nenorocirilor, cari au să vină peste voi. Bogățiile voastre au pu-
3 trezit, și hainele voastre sînt roase de molii. Aurul și argintul vostru
au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul
4 are să vă mănînce cărnurile! V'ați strîns comori pentru zilele din
urmă! Iată că plata lucrătorilor, cari v'au secerat cîmpiile, și pe care
le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au
5 ajuns la urechile Domnului oștirilor. Ați trăit pe pămînt în plăceri și
în desfătări. V'ați săturat inimile chiar în ziua în care sînteți gata
6 să fiți junghiați. Ați osîndit, ați omorît pe cel nepribănit, care nu
vi se împotrivea!

Despre răbdare și jurămînt. (§ 2. Evrei 10. 35-37; 6. 12. 1 Petru 2. 19-23 4. 12- 9. Iacov 1. 12. Matei 5. 33-37.)

7 Fiți dar îndelung răbdători, fraților, pînă la venirea Domnului.
Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pămîntului, și o așteaptă
8 cu răbdare, pînă primește ploaie timpurie și tîrzie. Fiți și voi în-
delung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este
aproape.
9 Nu vă plîngeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți jude-
10 cați: iată că Judecătorul este chiar la ușă. Frații mei, luați ca pildă
de suferință și de răbdare pe proorocii, cari au vorbit în Numele
11 Domnului. Vedeți, noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați
auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce i-a dat
Domnul la sfîrșit. Căci Domnul este plin de milă și de îndurare.
12 Mai pe sus de toate, frații mei, să nu vă jurați nici pe cer, nici
pe pămînt, nici cu vreun altfel de jurămînt. Ci cînd ziceți „da", să
fie „da"; și cînd ziceți „nu", să fie „nu", ca să nu cădeți supt ju-
decată.

Despre rugăciune și întoarcerea păcătoșilor. (§ 3. Psal. 50. 15. Marcu 11. 24. Numeri 14. 11-20. 1 Împărați 17; 18. Daniel 12. 3.)

13 Este vreunul dintre voi în suferință? Să se roage. Este vreunul
14 cu inimă bună? Să cînte cîntări de laudă! Este vreunul dintre voi
bolnav? Să cheme pe presbiterii Bisericii ca să se roage pentru
15 el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea
făcută cu credință va mîntui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănă-
toșa; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.
16 Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții,
ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui
17 după voia lui Dumnezeu. Ilie era un om supus aceloraşi slăbăciuni
ca și noi; și s'a rugat cu stăruință să nu ploaie, și n'a plouat de
18 loc în țară trei ani și șase luni. Apoi s'a rugat din nou, și cerul
a dat ploaie, și pămîntul și-a dat rodul.
19 Fraților, dacă s'a rătăcit vreunul dintre voi dela adevăr, și-l în-
20 toarce un altul la calea cea dreaptă, să știți că cine întoarce pe un
păcătos din calea pe care se rătăcise, va mîntui un suflet dela moarte,
și va acoperi o sumedenie de păcate.

INTÂIA EPISTOLĂ SOBORNICEASCĂ A LUI PETRU

(Luca 23. 32.)

Urare. (§ 1. 2 Petru 1. 1, 2. Iacov 1. 1. Iuda 1, 2.)

1 Petru, apostol al lui Iisus Hristos, către credincioșii cari trăiesc
2 ca străini, împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia[1],

1. Ținuturi cari alcătuiau aproape toată Asia mică, unde creștinismul pătrunsese mai ales prin călătoriile și propovăduirea lui Pavel.